

Για τους παροικούντες στην Ιερουσαλήμ οι Sorrows Path κάθε άλλο παρά άγνωστοι είναι. Με 25 χρόνια στην πλάτη τους δεν έχουν καμία απολύτως ανάγκη να αποδείξουν τον εαυτό τους, καθώς έχουν κερδίσει το σεβασμό στην εγχώρια σκηνή, αλλά και στο εξωτερικό. Το Touching Infinity είναι το νέο τους δισκογραφικό πόνημα, τρία χρόνια μετά το άκρως ενδιαφέρον "Doom Philosophy" και κατόπιν προσεκτικής ακροάσεως, κάθε άλλο παρά αδιάφορο μπορώ να πω ότι ήταν.

Ο Κώστας Σαλωμίδης και η παρέα του ακροβατούν ανάμεσα στο Doom και τον Progressive ήχο, προσφέροντας ένα αποτέλεσμα που χαροποιεί τον ακροατή. Η φωνή του Άγγελου Ιωαννίδη μπορεί να μην έχει το εύρος άλλων μεγάλων τραγουδιστών της Doom σκηνής, αλλά διαθέτει ένα χάρισμα που δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει. Ό,τι έχουμε αγαπήσει στον ήχο αυτού του συγκροτήματος είναι και πάλι εδώ και με τον απαραίτητο επικό τόνο στον ήχο και τα φωνητικά, οδηγούμαστε σε ένα αποτέλεσμα που δείχνει ένα συγκρότημα ώριμο παρά ποτέ και σε περίοδο ακμής.

Βέβαια ότι ο δίσκος ξεκινάει κάπως ανορθόδοξα, με ένα μικρής διάρκειας ηχητικό που μάλλον θα ταίριαζε σαν outro, ίσως να ξενίζει, αλλά το υπόλοιπο αποτέλεσμα δικαιώνει και τον πιο απαιτητικό ακροατή. Τραγούδια όπως τα "Fantasies Will Never Die", "My Chosen God" (με συμμετοχή του Thiago Oliveira στις κιθάρες) και φυσικά το εξάισιο "Revival of Feminine Grandeur" προκαλούν ένα καθόλα ευχάριστο σοκ και είναι ικανά να σε κάνουν να βάλεις το άλμπουμ να παίξει από την αρχή. Η γενικότερη ποιότητα του ήχου αγγίζει την τελειότητα, με απόλυτο σεβασμό στην τραχύτητα του Doom ιδιώματος αλλά και στην μελωδικότητα των συνθέσεων.

Γενική εικόνα για το "Touching Infinity" άριστη. Δεν περίμενα να ακούσω τις φοβερές ηχητικές πρωτοτυπίες, αλλά σίγουρα δεν άκουσα ανιαρές επαναλήψεις θεμάτων και συνθέσεων. Οι Sorrows Path μας προσφέρουν ένα άλμπουμ καλοδουλεμένο και προσεγμένο στις λεπτομέρειες. Προσωπικά το θεωρώ την πιο άρτια δουλειά τους μέχρι σήμερα, γεγονός που φυσικά δημιουργεί προσδοκίες για το μέλλον. Καλή ακρόαση!

Κείμενο: Γιώργος Παρδάλης